

Chương 91: Đặt Chân Đến Hoang Đảo

(Số từ: 2891)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:14 AM 07/08/2025

Tôi rời đi ngay khi lệnh cấm được dỡ bỏ để đến xem tiến độ của Eleris và kể cho cô ấy nghe về tình hình hiện tại của tôi, tuy nhiên có những việc còn quan trọng hơn mà tôi phải giải quyết.

“...Cái này?”

“Tôi nghĩ cậu sẽ đợi nên tôi đã đến đó ngay lập tức.”

Vì tôi thỉnh thoảng ghé Lớp B nên những người khác không mấy quan tâm đến việc tôi có đến hay không. Vì vậy, ngay khi trở về Temple, tôi ghé qua ký túc xá của Lớp B và đưa cho Charlotte một bức thư khi không có ai để ý.

Biết được đây là loại thư gì, Charlotte vội vã ôm lấy nó.

Đôi con ngươi của Charlotte rung lên dữ dội.

“Cảm ơn cậu, Reinhardt... Cảm ơn cậu.”

Tôi biết cô đã chờ đợi bức thư này kể từ khi lệnh cấm được dỡ bỏ, nên cô vô cùng cảm động khi tôi chạy ra ngay lập tức để lấy bức thư. Cô liên tục bày tỏ lòng biết ơn đối với tôi. Cứ mỗi lần

những lời “Cảm ơn” thốt ra khỏi miệng cô nàng, tôi lại cảm thấy tim mình như bị kim châm.

Rốt cuộc, tất cả những điều này chỉ là một lời nói dối, vì vậy tôi phải tiếp tục nói dối.

Nội dung của bức thư về cơ bản là như sau.

Tôi xin lỗi vì đã đi mà không nói lời nào. Tôi vẫn ổn. Người này đang bảo vệ tôi rất tốt. Mong là cô được bình an.

Tôi chỉ viết dài dòng hơn một chút thôi, nhưng đó là tất cả những gì tôi viết. Tôi cũng đề cập đến một số điều mà chỉ Valier mới biết, để Charlotte không nghi ngờ tính xác thực của nó.

“Vậy thôi. Tôi đi đây.”

“À, ừm.”

Tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy khuôn mặt của Charlotte trong trạng thái này lâu hơn nữa, vì vậy tôi chỉ quay lưng lại để rời đi.

“Chúc mừng cậu đã đạt hạng 1. Reinhardt.”

“Hả... Cảm ơn nhé.”

Bỏ lại Charlotte, người đã chúc mừng tôi, tôi rời khỏi ký túc xá của họ. Sẽ tốt nhất nếu lời nói dối của tôi không bị bại lộ.

Tôi ngày càng sợ hãi hơn về cách Charlotte sẽ nhìn tôi nếu lời nói dối của tôi bị tiết lộ.

Kỳ thi giữa kỳ đã kết thúc. Cuối cùng thì tôi cũng không thể hoàn thành thử thách đó. Chà, đôi khi mọi người cũng thất bại mà.

Tuy nhiên, thật buồn cười khi tôi đặt mục tiêu lọt vào top 10, nhưng cuối cùng lại đứng đầu ở một nơi khác. Dù điều đó không thực sự mang lại cho tôi bất kỳ lợi ích nào.

Dù sao thì.

Mọi thứ đã trở lại bình thường.

-Kang!

“Hà, thật sự đó.”

Tôi lại nhặt cây kiếm bị đánh bật ra khỏi tay. Ellen, như mọi khi, chỉ đứng đó nhìn tôi.

Chúng tôi làm điều này gần như mỗi ngày. Cô sẽ luôn bắt tôi làm việc đến kiệt sức cho đến khi tôi không thể cầm kiếm được nữa.

Trừ khi cô đóng vai trò là mục tiêu thị phạm, tôi chưa bao giờ có thể tung ra một đòn tấn công nào vào cô nàng.

“Tôi nghĩ mình hơi bị lục nghề sau khi nghỉ tập luyện.”

Mới chỉ khoảng một tuần thôi, nhưng có vẻ như tôi đã bị lục nghề trong khoảng thời gian đó, vì tôi đang làm còn tệ hơn trước khi nghỉ.

“Không đâu.”

“...Tôi không bị sao?”

Ý cô “Không đâu” là sao? Tôi cảm thấy mình cầu thả hơn trước mà.

“Tôi đã nâng độ khó lên một chút.”

“À... Thật không?”

Không phải tôi bị lục nghề mà là Ellen, người chỉ sử dụng 1% kỹ năng và sức mạnh thực tế của mình, giờ đã sử dụng 1.5% sức mạnh. Điều đó có lẽ có nghĩa là tôi đã mạnh hơn rất nhiều.

“Tôi cảm thấy hơi vui về điều đó, nhưng tôi có một chút tò mò. Cậu đã nung tay cho tôi nhiều đến mức nào vậy?”

Ellen ban đầu trông có vẻ bối rối, nhưng sau đó cô chĩa kiếm tập luyện của mình lên trần nhà.

“Tôi.”

Sau đó, Ellen nhìn xuống sàn nhà.

“Cậu.”

“Cậu đang chỉ vào trần nhà à? Không phải bầu trời đâu đúng không?”

Tôi thậm chí sẽ tin nếu cô nói sự khác biệt giữa chúng tôi là trời và đất, không chỉ trần nhà và sàn nhà. Ellen lắc đầu, nói rằng cô không giỏi đến mức đó.

“Nếu cậu sử dụng Siêu Năng của mình, thì nó sẽ ở khoảng này.”

Ellen lúc này chỉ vào một vị trí có độ cao xấp xỉ đầu gối của mình. Không sử dụng siêu năng, sự khác biệt giữa chúng tôi rộng bằng khoảng cách giữa sàn nhà và trần nhà, khoảng 5 mét, và khi tôi sử dụng sức mạnh của mình, tôi sẽ đạt đến độ cao đầu gối của cô nàng.

Đó là một sự khác biệt rất lớn. Nếu khoảng cách về kỹ năng giữa tôi và Ellen đã thu hẹp đến mức đó, tôi hẳn đã trở nên mạnh hơn rất nhiều.

“Cậu đã luyện tập với tôi nhiều đến mức tôi không thể biết cậu đã tiến bộ đến mức nào.”

“...Tôi biết cậu không thực sự tự phụ như vậy và chỉ đang giả vờ thôi. Nhưng cậu không nghĩ thế là quá đáng sao?”

“Nhưng đó là sự thật.”

Cô mạnh hơn tôi nhiều đến mức tôi không còn gì để đáp lại cô nữa. Trên thực tế, Ellen liên tục tiến bộ, với tốc độ nhanh hơn tôi nhiều. Ellen là một bức tường mà tôi sẽ không bao giờ có thể vượt qua.

“Chà, tôi đã cảm nhận được điều đó trong buổi đánh giá kiếm thuật cuối cùng.”

Ý tôi là giải đấu kiếm thuật được tổ chức giữa các học viên.

“Những người khác di chuyển quá chậm, tôi có thể nhìn thấy mọi cử động của họ.”

Nếu tôi cường hoá cơ thể bằng cách sử dụng Tự Âm Thị được thiết lập theo lối kiếm thuật, tôi cảm thấy các khả năng thể chất của mình đã trải qua một sự điều chỉnh khoảng 2-3 điểm.

Các chỉ số hiện tại của tôi như sau.

[Sức mạnh 5.9(D-)]

[Nhanh nhẹn 6.5 (D)]

[Khéo léo 7.4 (D+)]

[Ma thuật 11.1 (C)]

[Thể lực 10 (C)]

Nếu các giá trị điều chỉnh được áp dụng, thứ hạng các khả năng thể chất của tôi sẽ hơi khác một chút.

So với khi tôi mới đến đây, các chỉ số của tôi gần như tăng gấp đôi ngoại trừ ma lực của tôi.

Bây giờ tôi sẽ từ từ bước vào một giai đoạn mà sự phát triển của tôi sẽ chậm lại, nhưng dù sao đi nữa, thành quả của những nỗ lực của tôi đã thể hiện rõ. Nếu sự điều chỉnh được cung cấp bởi Siêu Năng của tôi được thêm vào đó, tôi đã có một mức thể lực khá đáng kể vượt qua một số bạn cùng lớp.

Do đó, dù tôi chưa có tài năng kiếm thuật phù hợp, tôi đã có thể đánh bại tất cả các bạn cùng lớp chuyên về chiến đấu chỉ bằng phản xạ và khả năng thể chất của mình. Ngay cả khi họ không thực sự thuộc Lớp Royal, họ vẫn là những học sinh cao trung năm nhất chuyên về chiến đấu.

Vì tôi chỉ tập luyện với Ellen, tôi cảm thấy hơi nản lòng, nhưng khi tôi cố gắng chiến đấu với những người bạn cùng lớp khác, nó chỉ cảm thấy quá nhạt nhẽo.

Trên thực tế, tôi thậm chí không sử dụng Siêu Năng của mình cho đến khi tôi phải đối mặt với Ellen. Tôi đã không cố gắng nhiều như vậy. Dù sao thì tôi cũng đã thắng gần như mọi cuộc đấu.

Họ có nhận ra rằng kiếm thuật của tôi chỉ ở mức độ giả kiếm thuật không? Có vẻ không phải vậy.

Rốt cuộc, thông tin được hiển thị không phải là tất cả.

Tôi đã đối mặt với một đối thủ cấp cao nhất định rất nhiều lần, đến nỗi tôi biết cách đối phó với những kẻ chỉ mới học một vài kiếm thuật. Điều này thậm chí còn chưa tính đến trình độ kiếm thuật của tôi.

Khi tôi tiếp tục tập luyện cùng với đối tác tập luyện áp đảo này của mình, trình độ của tôi đã tăng lên rất nhiều mà tôi không hề nhận ra. Đây là một giá trị sẽ không hiển thị trên bất kỳ phép đo nào.

Tất nhiên, có vẻ như một số học viên có kỹ năng hơn thực sự đã không tham gia lớp học. Vì vậy, kết quả có thể sẽ rất khác trong lần tới khi tôi tham gia một bài giảng khác về kiếm thuật.

“Vào đi.”

“Tới đây.”

Sau khi tôi sửa lại tư thế, tôi đắm chìm tập luyện của mình về phía Ellen.

-Kaklang!

Ellen cố gắng đánh kiếm của mình vào thanh kiếm của tôi đang lao tới cô. Cô đánh nó từ trên xuống, ấn nó xuống.

Khi cô đẩy thanh kiếm của tôi xuống, cô nắm lấy cổ áo của tôi bằng tay trái và ném tôi xuống, sau đó dùng khuỷu tay phải đẩy vào bụng tôi, khiến tôi làm rơi kiếm và sau đó với một động tác linh hoạt cô đánh tôi bằng chuôi kiếm của mình.

Sau đó cô đặt thanh kiếm của mình vào cổ tôi.

Cô đã chế ngự tôi một cách áp đảo với hàng tá chuyển động phái sinh được liên kết thành một động tác linh hoạt duy nhất.

Sau đó tôi đã sao chép các động tác của cô nàng. Tôi dẫn hướng thanh kiếm của Ellen đang đâm về phía trước bằng thanh kiếm của chính mình, và tiếp tục đẩy khuỷu tay vào bụng cô ấy.

Tôi đã cố gắng biến các phương pháp cô đã chỉ cho tôi thành của riêng mình từng chút một.

Sau đó, ngay khi cô bắt được tôi đang cố đánh vào bụng của cô, cô nghiêng sang bên trái của tôi, xoay người sang một bên, khiến tôi ngã về phía trước một chút.

Chết tiệt.

Tôi đã dịch chuyển trọng tâm của mình về phía trước rất xa đến nỗi cô có thể chiếm lấy lưng tôi.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi tôi không thể phản ứng, Ellen đã chĩa kiếm tập luyện của cô về phía sau đầu tôi.

“Cậu chết rồi.”

Biết cách đếm đến một không có nghĩa là tôi có thể đếm đến mười.

Đứa nhóc này biết cách đếm đến mười, sẽ chỉ cho tôi cách đếm đến hai khi tôi hầu như chỉ có thể nói một, và khi tôi bằng cách

nào đó đếm được đến hai, cô sẽ yêu cầu tôi đếm đến ba. Sau đó, khi tôi có thể đếm đến 10 một ngày nào đó, cô có lẽ sẽ yêu cầu tôi đếm đến 50.

Học hành thật là... khó khăn.

Tập luyện buổi sáng.

Adriana nhìn chăm chăm vào tôi một cách trống rỗng, với miệng hơi mở khi tôi nói với cô rằng tôi đứng hạng 1 trong bảng xếp hạng đánh giá giữa kỳ năm nhất.

“Tôi đã biết rằng mình không có hình ảnh tốt nhất, nhưng có hơi buồn không khi mọi người đều phản ứng như vậy?”

Khi tôi nói rằng tôi cảm thấy hơi buồn về điều này, biểu cảm của Adriana ngay lập tức chuyển thành một cái cau mày.

“À... T-tôi xin lỗi, hậu bối. Tôi biết cậu khá chăm chỉ...”

Adriana vỗ vỗ má một chút.

“Nhưng cậu thực sự không có hình ảnh thông minh về cậu phải không?”

“...Không thể phủ nhận điều đó.”

Những kẻ gây rối thông minh là một giống loài khá hiếm. Mọi người, bất kể tôi đi đâu, đều có định kiến rằng tôi là một thằng khốn.

Chà, nó không thực sự là định kiến.

“Càng biết cậu, tôi càng ngạc nhiên về cậu đấy.”

Ban đầu cô hẳn đã nghĩ tôi không là gì ngoài một con chó điên sẽ công khai chửi bới tiền bối của mình, vì vậy bất kể tôi làm gì, tôi cũng sẽ khiến cô ngạc nhiên. Hơn nữa, tôi thậm chí còn xin lỗi Redina, A-1 của năm hai.

Bây giờ tôi đã ở trong một trạng thái đủ tốt để có thể nói chuyện với Adriana trong khi chúng tôi đang chạy. Điểm thể lực trung bình của bạn cùng lớp tôi là khoảng 6-7, hạng D, tuy nhiên điểm của tôi là 10, hạng C. Nó chắc chắn là trên mức trung bình, và nó sẽ còn cao hơn nếu tôi áp dụng Siêu Năng của mình. Tất nhiên, tôi không nói về điểm trung bình của những người có tài năng chiến đấu.

Tôi không nghĩ mình có thể chạy nước rút quanh Temple với tốc độ tối đa như Ludwig. Cậu ta có điểm thể lực là 30. Đó sẽ là hạng A+. Về mặt đó, cậu ta là một đứa nhóc thậm chí còn quái dị hơn cả Ellen.

“Nhân tiện, nhiệm vụ nhóm đầu tiên của cậu sẽ sớm bắt đầu nhỉ?”

“Vâng.”

“Chủ đề của nhiệm vụ đầu tiên là sinh tồn phải không?”

“Chủ đề được cho là cố định sao?”

“Chà... Thường thì nó là như vậy.”

Nhiệm vụ nhóm đầu tiên thường có liên quan đến sinh tồn. Tôi thực sự không biết điều này.

“Chủ đề của năm nay của chị là gì?”

“Tranh giành.”

Tranh giành.

Trong một số trường hợp, đó là một loại trận chiến bất cờ, trong những trường hợp khác, nó liên quan đến một đội giành được một vật phẩm tại một địa điểm cụ thể, và ai giành được nó trước sẽ thắng. Tất nhiên, vì nó là một nhiệm vụ khá lớn, nó không chỉ là một trận chiến kéo dài trong một thời gian dài, mà nó còn là một cái gì đó gần giống với một trận chiến thực tế giữa các lớp.

Chúng tôi sẽ không được phép làm điều gì đó như vậy ngay bây giờ, bởi vì chúng tôi chưa thể kiểm soát sức mạnh của mình đúng cách.

Tuy nhiên, nhiệm vụ sinh tồn cũng đi kèm với nhiều rủi ro.

“Nếu là sinh tồn, tôi nghĩ cậu sẽ làm tốt, hậu bối.”

“...Chị nghĩ tôi sẽ làm tốt vì tôi đến từ đường phố nhỉ?”

“Tôi sẽ không phủ nhận điều đó.”

“Tôi nói mình đến từ đường phố, tôi không nói tôi lớn lên trong một khu rừng đâu.”

“Hừmm... Nó không thực sự là về điều đó đâu.”

Adriana mỉm cười khi chạy bên cạnh tôi với một nhịp độ không đổi.

“Nhiệm vụ sinh tồn là nhiệm vụ mà những đứa trẻ từ các gia đình quý tộc bỏ cuộc nhiều nhất.”

Họ đột nhiên bảo những đứa trẻ quý giá của các gia đình quý tộc sống trong một môi trường ẩm ướt và đầy côn trùng.

Tất nhiên, sẽ có rất nhiều đứa trẻ không thể chấp nhận điều đó.

Hiện tại là tháng Năm.

Ở thế giới này, tháng Năm là một tháng khá dễ chịu. Thành thật mà nói, với thời tiết như vậy, tốt nhất là nên bỏ lại mọi thứ và

nằm xuống bờ sông cỏ của Sông Hàn. Thực sự đã có những người làm điều đó.

Lễ hội đã bị hủy bỏ, nhưng mọi người dường như đã trở lại thói quen hàng ngày của họ. Vụ khủng bố cuối cùng đã kết thúc với thủ phạm vẫn còn tại ngoại.

Nỗi lo lắng về sự hồi sinh của Ác Quỷ vẫn còn, nhưng người dân đã lấy lại sức sống ban đầu. Đế quốc đã thu được rất nhiều chiến lợi phẩm từ Ác Quỷ, và tất cả các quốc gia tham gia vào cuộc chiến đã trở nên giàu có.

Cuối cùng, Kỷ nguyên Vàng sẽ bắt đầu với sự giàu có có được từ Ác Quỷ.

Tháng Năm là sự khởi đầu của Kỷ nguyên Vàng nói trên.

Thời tiết hoàn hảo cho việc cắm trại.

“Urg... Tại sao lại nóng như vậy?”

“Thay vì nóng... Nó cảm thấy thật dính.”

Tất cả các học viên năm nhất của Lớp Royal Temple đã đi qua một cánh cổng lớn và được dịch chuyển đến một nơi nào đó bởi một số quan chức của Temple, những người dường như là các thượng pháp sư, và nơi đó là một hòn đảo nhiệt đới không có người ở.

[Nhiệm Vụ Sự Kiện – Nhiệm Vụ Nhóm]

[Mô tả: Chủ đề của nhiệm vụ nhóm là sinh tồn. Hãy sống sót cho đến khi nhiệm vụ kết thúc.]

[Mục tiêu: Đừng bị loại trước khi nhiệm vụ kết thúc]

[Phần thưởng: 1000 Điểm Thành Tích]

Và, tất nhiên, một Nhiệm vụ Sự kiện đã xuất hiện.